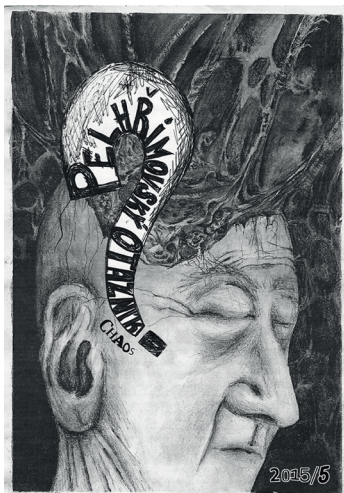

OBÁLKA MINULÉHO ČÍSLA

kontakt: pelhrimovskyyotaznik@seznam.cz

facebook: <https://facebook.com/pages/Pelhřimovský-otazník>

PO není nikoho z přispívajících. Je nějaký firmy, která patří do holdingu.

OBSAH

“Dobrý den-”

“Á, pan Vaněk! Pojdte dál! Posadte se – Dáte si pivo?” (Poplatek za uveřejnění části Havlovy hry uhrazen – pozn. aut.). Vaškovými slovy Vás vítáme a zveme nejen na pivo, ale i k přečtení šestého pokračování této absurdní komedie.

V této epizodě zakusíte mnohé. Od pelhřimovských problémů, které se neřeší buď vůbec (Efko), nebo formou absurdní hry (Minářů) přes existenciální otázky (Vladislav, Bacha, Míra, Vácha, Sockan) až k uspokojení Vašich cestovatelských a poznávacích choutek (Jonáš, Nehyba), (Em. Vě.). Rovněž se můžete těšit na rozhovor s pelhřimovskou redneck-punkovou kapelou Mullethead. Toto a mnoho dalšího je obsahem Pelhřimovského otazníku s pořadovým číslem šest.

Tak přestaňte přikulovat, nechte si sládkem nalít pivo a s chutí se začtěte...

V hlavních rolích, v českém znění: Efko, Jakub Minářů, Milan Vaněček, Vladislav, BACHA, Jakub Marek, KubajZ, Sockan Troskovič, Václav Vácha, Friedrich bez Kýče, Biaggi, Míra Jonáš, Honza Nehyba, Andrejka a Míra,

Pelhřimovský otazník, č. 6, 2016

Od boku	2-3 (KubajZ, Efko)
Osud maloměst	4-5 (Efko)
Osvědčené „O nás bez nás” opět v praxi	6-7 (Minářů)
„S Vaškem jde celý svět líp”	8-10 (Friedrich bez Kýče)
PechaKucha Night Humpolec	11-12 (Vaněček)
Cesta Pejráků do Gruzie II	13-18 (Nehyba, Jonáš)
Etymologie a lež	19-20 (Marek)
Cesta uměním	21-22 (Vladislav)
Osvobozující delirium ve věku nové střízlivosti	23-25 (Bacha)
Rozhovor s Mullethead	26 (Efko)
Poznatky z návštěvy pekla	27-28 (Míra)
Podobenství o milosrdném Polákovi	29 (Biaggi)
Zpoza stolu	30 (Vácha, Troskovič)

ZPOZA STOLU

Do nového roku chci být zodpovědný

Co tedy je,
když nic není
je moje vidění, slyšení, vnímání
je moje svědomí
kde se vzalo
kdo mi ho dal
kdo pro něj vytvořil instituce
a umístil ho do mého srdce
společnost nebo já sám,
mám já ho vůbec zapotřebí,
když vím, že mimo mě nic není
tvořím si Sebevědomí
a putuju dál jako král
emancipovaný a podezřelý,
že v tomhle si jedu sám
statečný nebo infantilní
vycházím ze společenského postavení
Determinovaný a Sebestředný.

Václav Vácha

BUCH! BUCH! BUCH!
Tady Bůh!
Já jsem Váš sluch,
Váš bystrý zrak.
Citlivý čuch
a snad i hmat.
Od Evi druh,
od Žida prak.
Bez konce kruh,
končíš šach mat

/Sockan Troskovič/

Z DOZA STOLU

Podobenství o milosrdném Polákovi

Farizeové a zákoníci nepřestávali Ježíše zkoušet. Domnívali se, že když prostudovali všechny Boží zákony, jsou nejlepší ze všech a nemůže nad ně být dokonalejších. Tak mu jednoho dne jeden z těch znalců položil otázku: „Mistře, co mám dělat, abych dosáhl věčného života?“

Ježíš mu odpověděl: „Co je psáno v Zákoně?“ On řekl: „Miluj Hospodina, svého Boha, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou, celou svou myslí a miluj svého bližního jako sám sebe.“

Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. Chovej se podle toho a dosáhneš života věčného!“ Zákoník si však vymyslel další problém: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš mu odpověděl podobenstvím.

Martin Prokop z nám blízké Jihlavy se vydal na nejtěžší soutěž, kterou známe - Rallye Dakar. Jel jen se svým navigátorem Janem Tománkem. Cesta vedla opuštěnou krajinou z Buenos Aires do Rosaria. Stávalo se, že jezdci klasického rally měli problémy v dunách a padali do pískových polštářů. Tak se stalo i tomuto jezdci. Polštář jej ve veliké rychlosti překvapil, převrátil a nechal ho ležet na střeše jeho automobilu Toyota Hilux V8. Náhodou jel tou cestou španělský závodník. Když havarovanou posádku uviděl, vyhnul se jí a nezastavil. Stejně se zachoval i Francouz, který tudy projížděl o chvíli později. Teprve když jel kolem jeden Polák, soucitně zastavil a ujistil se, že mají vodu a jsou v pořádku. Pak je obrátil zpět na kola, aby mohli bezpečně odjet do bivaku, a vydal se dál na svoji pouť. Ten člověk se jmenoval Adam Malysz, mistr světa a olympijský medailista ve skocích na lyžích.

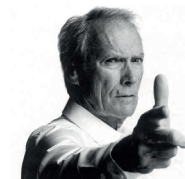
Ježíš se obrátil na zákoníka: „Co myslíš, kdo z těch tří byl bližním tomu člověku, kterého potkala nehoda?“ Zákoník odpověděl: „Přece ten, který mu prokázal milosrdenství.“

Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“

Biaggi

29

OD BOKU

Nús

Pražská turistická organizace "Náplavka" pořádá zájezd k pramenu hipstřiny.

Jedličkův ústav nabídl volné prostory pro islámské fundamentály.

Ikea rozšířila svůj sortiment o linoleum Messi.

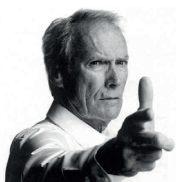
Na počest zesnulého Míly byla úžasnou ránou odpálena jeho stranická legitimace - homerunsdorf.

Karel Bůh je nesmrtelný, oh my Gott, a přitom je stále mlád.

A Michal David pro něho otevírá Non-stop - "Já chci žít non-stop".

2

OD BOKU

Z DOZA STOLU

Nebo ve víčku od levného vína, který jen tak leží na stole a netuší, že jeho role v týchle hře už dávno skončila? To asi ne, ale ta myšlenka ho zaujala. Příklad života k plastovému víčku. Vždyť ani my nevíme, kdy si život usmyslí, že nás zkope do sraček. Ale v tom to nebylo. Znovu se napil a pořád něco nebylo v pořádku. Něco nebylo v pořádku s jeho vínem. Jako by v něm bylo něco navíc. Za život už vypil hodně vína, ale nepamatoval si, že by ho někdy musel předkousávat, nebo že by mu po napití zůstávalo cosi mezi zubama. Nechtělo se mu už přemýšlet, a tak se ještě párkrát napil a zapálil si novou cigaretu.

Nakonec mu to přeci jen nedalo, odložil tužku a podíval se na lahev. Trochu se zděsil, když uviděl batalion takovejch těch malinkatejch mušek, který se tvořej, když člověk přestane žít, hnije za živa, ztratí duši anebo třeba nevynáší odpadky. Armáda sviňskejch mušek, co byla připravená sežrat ho zaživa a z dlouhý chvíle propadla chlastu. Pro mušky ale nejsou žádný léčebny, a tak je chlast dostal. Vlastně jaký léčebny. My je máme a lidi chcípaj na chlast a nemocnou duši pořád. Ještě párkrát se napil s vítězoslavnou myšlenkou, že jeho nedostanou. Pak mu to přeci jen začalo bejt trošku odporný, protože ještě nebyl dost ožralej. Tak se zvedl a šel do kuchyně vymyslet něco, co by mu ty malý svině navždycky vymazalo ze života. Víno se mu nechtělo vylejvat, jelikož věděl, že nic jinýho už doma k pití nemá. Chvilí se hrabal v kuchyni, až našel modrej plastovej cedník a scedil víno do velký sklenice. Zaujatě se podíval na výsledek a viděl, jak ve sklenici plave celej vesmír malejch, šťastně vožralejch anebo nešťastně uchlastanejch mušek. Tisíckrát on sám ve sklenici vína. Cedník měl moc velký dírky a ty kurvy si dál vesele chcípaly s hlavičkama plnejma chlastu v JEHO víně!

Přemejšlel, proč mu radši nechodily tajně uchlastávat masačky, ale pak ho napadlo, že jsou větší, a tak by mu i víc upily, takže je to vlastně dobře. Vrátil se k přehrabování kuchyně, ale žádněj šikovnej nástroj už nenašel. Podíval se na sklenici, ale nějak se mu ty mušky už pít nechtělo. Dostal nápad. Prošel celou kuchyň, vzal tu nejčistší utěrku, co našel, a víno skrz ni procedil do další sklenice. S výsledkem byl celkem spokojenej. Víno bylo sice trošku zakalený od špinavý utěrky, avšak po muškách ani stopy. No co, pomyslel si. V obýváku zhasnu a barvu neuvídím. Ochutnal a zjistil, že na chuť neměla špinavá utěrka téměř žádněj vliv. Odesl sklenici zpět do obýváku, posadil se, zapálil si cigaretu, zaposlouchal se do hudby a po hodně dlouhý době se vcelku spokojene usmál.

Míra

Z DOZA STOLU

Poznatky z návštěvy pekla

Ležel s Blankou v posteli. Objímal ji a hladil, ale nemyslel při tom na ní. Blanka spala. On spal jen málo a většinu noci prokoukal do stropu a přemejšlel o svejch sračkách. Přemejšlel o tom, že před pár hodinama zažil snad nejsmutnější orgasmus ve svém životě. Všechno semeno bezostyšně vyvržené z útrob jeho duše až na bezmocný břicho bez úlevy nebo užitku. Bez prázdný hlavy a radosti. Místo euforie jen smutek. Před pár dny se vrátil z krátkýho pobytu v blázinci, kde to utíp na reverz a ještě z toho nebyl úplně venku. A pořád myslel na tu, která ho do toho blázince dostala. Ani na vteřinu ji nemohl dostat z hlavy. Držel Blanku a pod zavřenými víčky si představoval ji. Představoval si její nahý tělo. Ten po čertech krásnej zadek, kterej tak rád hladil a nemohl se ho nabažit, záda, který by škrábal až do skonání světa. Její nadpozemský nohy, který dokázaly vše, co si usmyslely (měla fakt šikovný nohy, mohla je používat téměř jako druhý ruce). Představoval si její tvář, kterou by líbal vod nebe až po peklo. Do prčic její nahý tělo v posteli. Její prsa, břicho, lokty, zápěstí, kolena a kotníky. Její prdy, chrápání, to, jak se po nocích roztahovala. Její klín, nadřzenost, to, jak vzdychala. Její VŠECHNO! Stejskalo se mu po ní. Doprdle proč musí bejt tak nádherná!

Tohle se mu honilo hlavou, když objímal spící Blanku, a bylo mu to trochu blbý, protože Blanka ho měla ráda a byla na něj hodná. Věděl, že s ní by se měl dobře a měl by v ní jistotu a stejně tak dobře věděl, že ona by to s ním nevyhrála. A to jí nechtěl udělat. Nezasloužila si to. Bude to muset co nejdřív ukončit, než bude průser. Ještě chvíli bezděčně bloumal očima po temným stropě, na kterym už znal každou prasklinku a hrbolek, až nakonec usoudil, že stejně neusne. Zvedl se a šel do obýváku. V poklidu a s rozmyslem se poškrábal na koulích v naději, že by zas chvilku mohlo dávat všechno smysl. Nedávalo. Chvíli koukal z okna a nejspíš hledal smysl nesmyslu. Nebo chtěl prostě jen zabít nějaký ten čas, když už nic jinýho. Uviděl v okně odraz svý bledý a pomačkaný tváře. Obrátil se, na televizi zapnul rádio, zapálil si cigaretu a posadil se k zpola vypitý flašce vína. Láhev levnýho vína jako propustka z pekla, ze kterýho vyjdeš jen proto, abys zjistil, že pro tebe tu žádný nebe není. Na stolek vyskočila kočka a shodila při tom plnou krabici cigaretovějch dutinek. Dutinky se rozkutálely po celém obýváku. Apaticky a bez emocí se zvedl, dutinky posbíral a pro jistotu je dal do skříňky nad televizi. Posadil se zpátky na gauč, zapálil si další cigaretu, vzal tužku a papír a napsal: „Nekoukej se do zrcadla, ať si nesviníš duši, když ti dojde toalet'ák, je to veskrze větší průser, než když ti zdrhne ženská. Občas upil něco vína. Po pár locích si všiml, že něco nehraje. Že by to bylo v něm?

27

HILAVÁK

Osud maloměst aneb výstavba nadbytečných nákupních center

"Rozvoj města"

Se započatou výstavbou dalšího nákupního resortu v Pelhřimově souvisí dlouhodobý trend "rozvoje města". Díky němu ve městě vyrostly masivy jménem Penny market I a II, Billa, Lidl, Kaufland a jeho soused nákupní park (Dráčik, Euronics, Orion, DM drogerie, Sportissimo, CCC). Nesmíme opomenout Julius Meinl, který již nefunguje, ale samotná stavba ano.

Onen budovaný nákupní resort, v němž má pravděpodobně sídlit opět nějaké obchody s elektronikou, hračkami, papírnictvím a dalším sortimentem, je objednan firmou Stop.shop (vlastníkem parcely je firma Eyemaxx Pelhřimov, s. r. o. se sídlem v Praze s kořeny v Rakousku, která vlastní i jiné parcely v Pelhřimově) a realizátorem je firma Bau-projekt spol, s. r. o. Jednatelem firmy Bau-projekt je Ing. Jan Hylíš (ČSSD), který je zároveň zastupitelstvu města Havlíčkův Brod. Ten poukázal na fakt, že stavba celého objektu měla být zahájena již před třemi lety, nicméně

nebyli zájemci. Proto došlo k odkladu. Dnes již zájemci jsou, tak lze vše rozjet. Což již víme.

Budování míst konzumu jako trend

Podstatný je stále neutuchající trend ve stavění nových a nových nákupních galerií, hypermarketů, supermarketů a v našem případě nákupních resortů. I přesto, že lidé ani další nechtějí. O tom svědčí diskuse, v níž se řada občanů vyjádřila tak, že by Pelhřimov potřeboval spíše "něco pro děti" místo další betonové plochy s "ohyznou krabicí". Díky ní se s největší pravděpodobností zvýší v oné oblasti doprava, hluk a ukrojí se nenávratně další část krajiny (i když u silnice). Jelikož jsou velká města do značné míry přeplněna těmito obchodními centry, společnosti se zaměřují na malá a střední města, kde ještě mohou obsadit dosud neobsazené či přivést firmu do oblasti, v níž ještě neměla možnost podnikat. To vyplývá z průzkumu od Nesehnutí. Kde vězí chyba?

4

HILAVÁK

Řešení = regulace

V regulaci! Té se má ujmout stát a samospráva, jelikož stanovují podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zároveň zajišťují obranu nezastavěného. Konkrétně pro Pelhřimov by to znamenalo určení minimálního podílu nových stavebních ploch pro ony obchody či jim nabízet prostory kolem centra města, do nichž dlouhou dobu nemohou sehnat nájemce.

Častá praxe však dle architekta-urbanisty (města Chebu) Václava Zůny je to, že soukromé firmy přesvědčí zastupitele obcí ekonomickými argumenty nebo v našem případě množstvím pracovních míst. Neexistuje totiž dostatečný tlak ze strany občanů na radnice týkající se vůbec nějakého omezení. Přitom současný systém územních plánů a další legislativy dává obcím účinný nástroj k regulaci výstavby.

Tímto nástrojem je myšlena Politika územního rozvoje (dle z. č. 183/2006), která udává koncepci územního plánování a rozvoje v ČR. Je závazná pro územně-plánovací dokumentaci na úrovni krajů a obcí v ČR. V ní se lze odvolat na zachování jedinečnosti urbanistické struktury území, osídlení, kulturní krajiny. Či zajištění právě onoho nezastavěného území a vytvářet předpoklady pro nové využívání opuštěných areálů a ploch. K regulaci lze použít i argument o snižování přepravní náročnosti, uchování plynulého přechodu mezi městskou a příměstskou krajinou a omezení živelných a architektonicky nekvalit-

ních forem urbanizace (viz např. Kaufland, Lidl, Penny Market I).

S tím souvisí i zásady územního rozvoje, které jsou pořizovány krajským úřadem po celém území kraje a vydává je zastupitelstvo obce. Jejich obsahem mají být základní požadavky na hospodárné uspořádání území kraje, vymezení ploch a oblastí a stanovení požadavků na jejich využití.

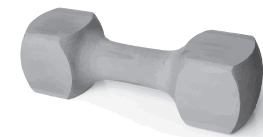
Nicméně za hlavní nástroje regulace prostorové expanze jsou považovány územní a regulační plány. V nich lze jasně vymežit plochy, na které lze umístit obchody, stanovit jasné regulativy (parametry), které se budou týkat prodejní plochy (pro konkrétní obchody), uspořádání areálu atd. v návaznosti na dopravní systém či s ohledem na ekologickou zátěž a ráz krajiny.

Vzdor vůči osudu!

Jaký je tedy problém celé této kauzy? Parcela patří firmě, která se zaměřuje na pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Nepatří tedy městu. Přijde zájemce s pozoruhodným jménem Stop.shop zabývající se obchodními centry, který požádá Bau-project, aby zařídila vše podstatné pro výstavbu nákupního centra. Na počátku však stály orgány, které mohly skrze regulaci zamezit celé kauze či případně návrh na regulaci mohl přijít od občanů. Nic z toho se nestalo, takže jsme tam, kde nyní jsme. Budeme napříště svědky čehosi podobného?

Efko

A PORT

Rozhovor s Mullethead

Jaký byl křest?

Chřest? byl dobrej, ale mohli do Sklepa pustit i lidi, co nás chtěli slyšet.

Kolik na něm bylo mulletů?

Přímo na křtu nebyl žádnéj, krom zparukovanýho manažera, ale po poslechu cdčka se jich vyrojej mraky.

Jste rádi, že si Jarda Jágr nechává narůst deku?

Sme poctění, protože se tak určitě rozhodl právě po poslechu našich písniček.

Co je to redneck-punk v porovnání s pilgrim-rockem (StarejPejr)?

Redneckpunk nesahá pillgrim rocku ani po slámu třící z bot.

Proč jste nenahrávali cd u Zdeňka Bourka?

Pan B. by tomu nedal takovou tu dirty příchut' a nejspíš by vyšel draž než basa Poutníků.

Kde se Mullethead vidí za deset let?

Mullethead se za deset let vidí na Rocksessionu v hlavní čas, tudíž v 18:30.

Poslední slovo Mulletů před vyprodanou O2arénou?

Díky a po nás nastoupí 365.

BACHA

Kdo jsou členové a co je spojuje?

Haha, myslím, že asi potřeba "něco" dělat, pomáhat, když se český stát chová k běžencům tak drsně. Jinak je to strašně pestrá směska lidí - od 18letých školáků po lidi ve věku jejich rodičů. Ateisté, Židé, muslimové, křesťané všeho druhu - evangelíci i katolíci, lidé nejen z ČR, ale třeba díky tomu mám teď kamaráda z Tuniska, který je studijně v Praze. Politicky taky hodně pestré. Přesto to funguje... a cca 20-30 lidí se teď přátelí a chodí spolu i ve volném čase ven a plánují další akce - třeba výjezdy na pomoc uprchlíkům na Balkán i do Řecka.

Jak jste se organizovali?

Organizovali... spontánně, flexibilně podle potřeb, podle měnící se situace v zahraničí i v ČR. Podařilo se domluvit s Grandi Stazioni, že nás nechají na nádraží působit a dokonce nechají používat i místnost coby sklad a kancelář. To hrozně pomohlo.

Jak probíhala komunikace s institucemi na pomoc uprchlíkům?

Bylo to zpočátku těžké, nevěděli, co jsme zač - banda nadšenců? Postupně se to ale změnilo a ta spolupráce už je dobrá, obrousily se hrany, i pokud jde o pracovníky na nádraží, kteří nám možná zpočátku zrovna nefandili. Teď už známe část security jménem...

Jak se vyvíjel zájem o vaši činnost ze strany policie?

Standardně, věděla o nás. Prý nám dali i několikrát vědět, když nám nějaký uprchlík proklouzl a pomohli nám ho najít. Také kolegyně hlásila poničení stánku ze strany fotbalových fanoušků, hlásíme výhrůžky ze strany našich "slušných" spoluobčanů.

BACHA

25

OTAZNÍK ?

Osvědčené „O nás bez nás“ opět v praxi

Zde v **Pelhřimovském otazníku** otištěna odpověď (opominuté druhé dotčené strany) na článek paní Šimanové „**Pelhřimov spojí s nedalekou místní částí zpevněná cesta**“ uveřejněný v Pelhřimovském deníku (dále jen *Deník*) ke dni 21. 2. 2016 po zasedání zastupitelů města Pelhřimova.

Tedy několik vět ze strany *nepřejících asociálních* majitelů pozemků (Hořejší/ Minářů) mezi Pelhřimovem a Starým Pelhřimovem; reakce majitelů na prohlášení města Pelhřimova (dále jen *Město*) byla nabídnuta i *Deníku*, avšak neúspěšně:

Na schůzkách majitelů dotčených pozemků (dále jen *Majitelé*) se zástupci *Města* se od začátku mezi oběma stranami projednává zpevněná komunikace pro chodce a cyklisty. Jako nejlevnější varianta takové komunikace existuje podle státních norem (ty jsou odvozené ergonomií užívání) „Stezka pro chodce a cyklisty – podélně nedělená“. Nehledě na neukončená vyjednávání (dále jen *Jednání*) místostarosta Med pro *Deník* náhle používá pouze označení chodník, tedy o polovinu menší výměra, přičemž současná majitelům předložená výměra vypracovaná Studiem A odpovídá cirka výměře

pozemní komunikaci pro provoz motorových vozidel spadající do 3. třídy. Jako výkupní cenu v původním záměru „cyklo-pěší“ *Město* navrhlo 150,-kč/m, *Majitelé* si z vícero na sobě nezávislých licencovaných zdrojů nechali potvrdit částku 300,-kč/m (v současné situaci, kdy pozemky protíná plánovaný obchvat, se cena pohybuje mezi 300 – 800,-kč/m). V článku pro *Deník* se cenová neshoda mezi oběma stranami zmiňuje, nicméně bez objasnění důvodu rozporu, a proto poměr čísel vyznívá jako záměrný populismus (jak ze strany *Města*, tak i *Deníku*) v neprospěch *Majitelů*.

Dále *Město* na schůzkách s majiteli obhajovalo nemožnost investovat do začlenění kanalizačních vpustí do plochy plánované stezky argumentem, že jde o prozatímní řešení stezky z důvodu budoucí možné kolize s plánovaným obchvatem. *Deník* se nyní však zmiňuje o projektové studii, jež kolizi těchto dvou komunikací vylučuje, tedy další dost zásadní populistický bod rétoriky článku.

V rámci uskutečněných schůzek na téma „Stezka pro chodce a cyklisty“ neproběhl ze strany *Města* žádný zápis z jednání, proto po poslední schůzce výměrou stezky

G

OTAZNÍK ?

nejvíce dotčení *Majitelé* odevzdali vlastní zápis (včetně zápisu projednávaných připomínek, jež zazní ještě dále v textu), a to před Vánoci 2015 (ten *Město* přijalo stvrzovacím razítkem). O tomto zápisu nepadla zmínka ani na zasedání *Města*, a nedivme se, ale ani v *Deníku*.

Tedy zde pro úplnost ocitované zásadní detaily ze zápisu sepsaného majiteli:

- Upravit předloženou projektovou studii v trase stávajících betonových kanalizačních vpustí (v blízkosti cyklostezky mohou uživatelům způsobit ohrožení na životě).
- V délce celé trasy (Pelhřimov – St. Pelhřimov) nainstalovat odpadní koše a zabezpečit stezku označením proti vjezdu dopravních motorových vozidel a dále zajistit pravidel-

nou zimní údržbu (bez zimního posypu by navrhovaný typ komunikace byl v tomto terénu zcela neschůdný).

- Dořešit rozpadlý povrch dnešní vrchní části komunikace (tj. od St. Pelhřimova po STL regulační stanici plynu).

Z předešlých vět je patrné, že *Město* prozatím neprokázalo schopnost jednat nejen o ceně, ale ani o konkrétní podobě komunikace. Na místo očekávaného precizního energetického vyjednávání *Majitele* spíše děsí praxe srovnatelná s praktikami vyvlastňování doby dávno minulé, tedy např. typu "o nás bez nás".

Sepsal **MgA. Jakub Minářů.**

7

BACHA

Jak to vzniklo?

Vzniklo to ve čtvrtek 3.9. 2015 po zprávě, že bude propuštěno z detencí 230 syrských uprchlíků, kteří asi budou pokračovat vlaky do Německa. Tehdy obeslala Monika Horáková svoje přátele na facebooku s výzvou, aby s ní šli na Hlavní nádraží čekat, kdyby něco potřebovali. Po šesté večer se tam sešla skupinka lidí, nakoupili jídlo, pleny a vody a obcházeli vlaky, které jely z Brna, Mladé Boleslavy a Ostravy. Tehdy nikoho nepotkali, ale sešli se i den poté - v pátek 4.9. potkali první syrskou rodinu. Od té doby tam dobrovolníci drželi hlídky po 3-4 členných skupinkách každý den: 16-20 hodin denně. Vzniklo to spontánně, na dobrovolnické bázi. Název se vymyslel až cca po měsíci existence, když jsme o sobě chtěli dát vědět na protirasistické demonstraci.

V čem spočívala činnost iniciativy Hlavák?

V principu šlo o koupi jízdenek na vlak do Německa pro běžence propuštěné z detencí v ČR, které opouštějí obvykle po 1-3 měsících, nyní i po 6 měsících věznění, s 400 Kč na osobu (všechno ostatní jim zabaví policie a za detenci musí platit cca 250 Kč za osobu na den). Dobrovolníci koupili jízdenky, jídlo a pití. Skrze dobrovolníky a dobrotu jednoho majitele hostelů v Praze lze zařídit v případě potřeby nocleh, sehnat tlumočnický farsí, arabštiny, urdu i hindštiny a dalších jazyků. Také právníkou pomoc, pokud by chtěl dotyčný požádat o azyl v ČR. Každý pomáhá zdarma a ve volném čase. Jízdenky proplácí Český červený kříž, v dalších ohledech nám vyšlo vstříc Autonomní centrum Klinika, které pro nás pořádalo peněžní sbírku, materiální pomoc (šatstvo a boty ze sbírky, jídlo, pleny pro mimina) i ubytování pro uprchlíky, než se podařilo najít a vyjednat jiné ubytování.

Jaké jsou její výsledky?

Iniciativa pomohla asi 800 lidí... Nejmenší bylo dvouměsíční miminko, nejstarší víc jak sedmdesátiletý pár ze Sýrie.

24

BACHA

Osvobozující delirium ve věku nové střízlivosti

Odpíchněme se od pasáže z recenze anarchistické klasiky *Tisíc plošin* (1980, česky 2010) z Haló novin. Recenze, jež velmi jasně vypovídá o stavu a názorech současné systémové levice. Každé občanské hnutí bez institucionální opory podle ní sklouzává k fetáckému zaplevelení. Implicitně, ve spodním proudu, pak zaznívá potřeba stranickosti – nové, ale dle starých pořádků.

„Když prohlédnete jeho poststrukturalistický »hantec«, zjistíte, že říká vlastně prostou věc, a to stále dokola, ba do zblbnutí. Z Tisíce plošin by stačilo vypsát si k pochopení jedinou větu: »Jsme unaveni stromy,« říkají Deleuze a Guattari. Co tím myslí? Že chtějí odvrhnout a zničit vše, co má hierarchii, centrum, strukturu. Vůči nenáviděnému stromu staví anti-strukturu »rizomu«, tedy oddenku bez kmene, bez centra.“

Filosofický hantec pak autor – Jan Stern – v závěrečném shrnutí nahrazuje starou známou jezedáckou agitkou:

„Chtěli jste rozkládat lidské Já, páteř, řád, řeč, západní způsob myšlení? Už jste toho rozložili věru dost! Všude se válejí cáry masa, odpadu a fetácké veteše. Zbyla jen kocovina a vědomí, že tudy cesta nevede. Nepotřebujeme dnes osvobozující delirium, potřebujeme novou střízlivost, novou racionalitu, novou dialektiku, nové marxismy, nové psychoanalýzy, nová centra, nové stromy.“

Jako příklad živoucího rizomu uvádíme rozhovor se Sylvíí z občanské iniciativy Hlavák, která spontánně vykrývá slepé místo v republikánské politice vůči běžencům.

BIZZARE

„S Vaškem jde celý svět líp“

České ekonomické fakulty okupuje již po nějakou dobu přízrak jménem *Newsletter*, jehož tvůrci jsou ideologicky vyhranění členové orwellovského Ministerstva pravdy pod pseudonymem Institut Václava Klause o.p.s. Nejen, že jejich dílna textů pomáhá "posledním lidem" pochopit mumraj, v němž plavou bez záchranných kruhů, ale zároveň ozařují svou jednoduchostí mozky intelektuálů, kteří by si bez těchto berlí nemohli dojít ani pro "sekačku" a pivo. Až takový dopad má kapacita našeho velebného a mocného Velkého bratra, prof. Klause a jeho nohsledů. Mezi ně patří bezesporu sorta "vyšších lidí" v čele s Jirkou Weiglem, Mílou Knížákem, Pet'ou Hájkem a "Hendrixem českého bitu" Láďou Jaklem.

Ty z vás, kteří jste již propadli naplno kouzlu těchto lidí a kteří pravidelně čtete poslední výdobytky celé továrny Institutu, prosím o shovívavost. Bohužel mé expertní znalosti nedosahují ani promile toho, co je obsaženo v produkci Ministerstva pravdy. A ty, kteří v dnešním žargonu "hejtují" ony vyšší lidi, bych prosil o slovo a trpělivost.

Velký bratr prof. Klaus nás v prosincovém *Newsletteru* zpravuje o stavu

a perspektivách matky Evropy s ohledem na současné globální dění. Říkal jsem si, že si vzal opravdu malé sousto. Mohl spíše mluvit o Evropě s ohledem na výkyvy zahřívání plasmy před sluneční erupcí 23. dubna v 11:35 v roce 2135. Ale chápu jeho motiv. Nechce plně odkrýt svůj božský charakter.

Dle jeho úvah je to velice prosté. "Sweet nineties are over" (sladké devadesátky jsou v trapu), a to z několika důvodů. Dneska totiž prý absolutně nevítejší trh. A stát má tendence do něj zasahovat. Ten tak triumfuje společně s úřady a úředníky. Navíc prý i sami chtějí, aby stát zasahoval do hospodaření. Bohužel jsem ztratili autentickou parlamentní demokracii a místo ní se k nám přihnala postdemokracie, v níž aby čert hledal pravo a levo, programy stran a vyhnul se populismu a korporativismu (chápej - prosazování korporátních zájmů v pozici politika). Což je ještě okořeněno ideologiemi podkopávající pilíře Evropy, jako jsou dle bratra humanrightismus, multikulturalismus, environmentalismus, genderismus, feminismus, homosexualismus, islamismus, transnacionalismus, a dokonce i europeismus.

BIZZARE

K tomu všemu je nutné přimíchat i ztrátu suverenity a svrchovanosti zemí a přesunout se do polohy, kterou Velký bratr zove transnacionalismus, který je verzí nedemokratického supranacionalismu. Vše nás má zavést až ke global governance, která však nemá nic společného s demokraticky vzniklou politickou reprezentací. Dostáváme se tak nejen v případě ČR k jakémusi "národnímu komparzu", od něhož se nečeká žádné rozhodování, nýbrž pouhé schvalování. No a konečně hrůza na poli mezinárodní politiky, kdy USA chtějí svět obrátit k obrazu svému, což je prý milné. Prof. Klaus tedy nastiňuje svou „jasnou“ terminologií absurdní vývoj a představu toho, co všichni z nás do jednoho chtějí. To jest více méně homogenní, monokulturní, vnitřně koherentní, nefragmentované jednotlivé prvky světového řádu (státy) a jejich co nejpřátelštější a nejproduktivnější spolupráci ve světě, založené na plném respektu k mnohosti kultur, k náboženským a civilizačním odlišnostem jednotlivých zemí a regionů světa. ALE...dle něj je prosazováno něco naprosto odlišného. Homogenita zemí je rozbíje-

na multikulturalismem a svět je násilně homogenizován a univerzalizován prosazováním jednoho modelu demokracie, civilizace a lidských práv, což se ukazuje dnes například na migrační krizi. Vyvezli jsme demokracii za účelem univerzalizace světa, rozbili jsme Blízký a Přední východ, severní Afriku, západní Asii a jako bumerang se nám to vše vrací zpět. Evropské elity pak nabídky fungující země imigrantům a ti pak na pozvání přišli.

No není to nádhera? Velký bratr, neo-liberalismus s lidskou tvář, nám opět ukázal krásu prostého, ale velmi učeného egosticky nastaveného individualisty, který chce racionálně dosáhnout co největšího užitku pro co nejvíce lidí (toť liberalistická definice člověka spojená s utilitarismem). Mám opět velkou radost, že Ministerstvo pravdy otiskne takovéto inspirativní zdroje a ještě více si vážím prof. Klause, jak hezky v kostce popsal "přeci tak jasnou věc", která nakonec není vůbec tak složitá, jak popisují mnozí politologové, sociologové, filosofové, ekonomové atd.

V KLECI

Precizní iluze studenta končí – změny k dospělosti, velké přicházejí razantně, malé se vkrádají pozvolna. Velkolepost umění se mi zdá být směšnou v porovnání s každodenností. No nic.. Hlavu vzhůru! A kupředu na novou cestu k poznání umění!

Vladislav

Vladislave, keci v kleci, buď umění žiješ nebo jdi raději se psem na procházku nebo jdi na kolo!

V KLECI

Cesta uměním

Jako děti rozumíme jasně realistickému umění, především tomu, které je přikrášlené! Překrásné a milé věci okouzlují. Proč bychom měli věřit někomu nebo něčemu, co je jen vymyšlené a ještě k tomu to není vůbec zábavné?! Jsme jednoznačně pro překrásné umělé umění.

A pak se ztemňujeme, rádi „čicháme“ v pubertě k umění, jež se táže a atakuje agresí - parodie, sarkasmus, ironie, útok! Naši vlajkovou lodí je umění, co má názor, umí jej „říct“, stojí si za ním! Padáme do rozkoší pod blahem rebelie.

Střih a najednou nás osloví impresionisté nebo Mucha. To je ono! K dospívání patří vyhraněný názor a výběr toho vhodného „umění“, které je opravdovým uměním. S nadšením si koupíme reprodukci obrazu (nebo spíš plakát) jednoho ze známých impresionistů a pečlivě ho umístíme do clip-rámu, pověsíme ho nad postel, (když budeme mít štěstí, tento obraz skončí v budoucnu v kuchyni nebo na chodbě). Mysl pak na chvíli zaskočí existencialismus (nebo expresionismus? To je fuk). Končí bezstarostný

život „středoškoláka“, zodpovědnosti se valí a strachů a úzkostí přibývá. Ach jo, ten Sartre měl pravdu, člověk je odsouzen ke svobodě!

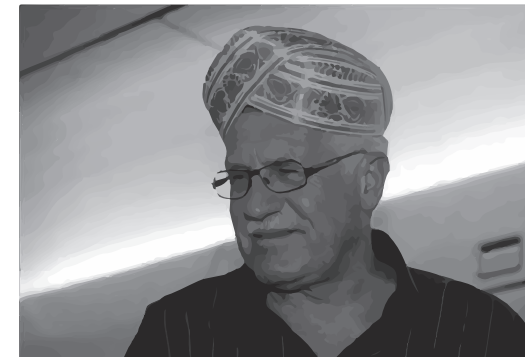
Do života se nám zamotá návštěva Veletržáku, to je moje - moderní a současné umění! Poučen, že to nejlepší je to moderní, občas otevřu pěkně tlustou knihu o umění, krásně to tam píše: umění je jedinečná a autentická činnost, je to iluze, která nás skrze smysly a uvažování přivádí ke kontemplativnímu stavu mysli, otevře nám bránu k niterné pravdě naší duše, umění nám dá, alespoň na okamžik svobodu a skrze ni i pravdu univerza. Bože to je nádhera!!! Bez umění nemohu žít! Načítám životopisy slavných umělců, zajímavé životy! Je fascinující, jak se jejich životy promítají do jejich uměleckých děl. Jak nádherně korespondují umělecké etapy Publa Picassa s jeho životními změnami v partnerských vztazích. To je ono, mám to! Umění nám zobrazuje život takový, jaký doopravdy je, bez příkras, bez kudrlinek, dokáže dokonale zobrazit emoce. Smutek, utrpení, štěstí, láska, to vše je v umění.

21

BIZZARE

Pevně věřím, že znovu vezme náš potápějící se Titanic do rukou a bude prezidentem. Ale ne ČR, ale všech lidí na světě se sídlem na jím několikrát pokořeně Sněžce a ukáže všem nezpochybnitelný fakt: Válka = mír, svoboda = otroctví, nevědomost = síla. S Vaškem jde prostě svět líp.

Friedrich bez Kýče

10

OKNO

PechaKucha Night Humpolec

K čemu to celé?

26. února se Humpolec připojil k více než devíti stovkám měst po celém světě, ve kterých se konají společenské večery pod názvem PechaKucha Night [pečakča najt]. Tyto večery by měly návštěvníky seznamovat s různorodými počiny aktivních jednotlivců. Přidanou hodnotou večerů je neformální charakter, který přispívá ke snadnější komunikaci divák vs. vystupující.

Jak to vzniklo?

Historie těchto večerů se začala psát při prezentacích architektonických projektů. Jednotlivým prezentacím chyběl spád, a proto byly příliš zdlouhavé a nezáživné.

To už nebavilo Astrid Klein a Marka Dythama, kteří v roce 2003 vymysleli prosté pravidlo prezentací. Každý přispěvatel bude moci prezentovat pouze 20 fotografií a každá fotografie se bude automaticky přepínat po 20 sekundách. Tak vznikl formát 20x20, který se posléze použil na celovečerní komponovaný pořad PechaKucha Night. Ten se rychle rozšířil po celém světě a dnes převážně slouží k prezentaci nejen architektury, ale také umění a designu.

A co s tím v Humpolci?

Místní kulturní život dostal před několika lety dva nové impulzy, které rozvířily prach usedající na místní obyvatele. Prvním, a v mnohém průkopnickým, byla Platforma Humpolec. Stánek v parku Stromovka, kde každoročně během celého léta probíhá festival rozličných kulturních aktivit. Druhým počinem byla budka na náměstí v předvánočním čase, která se jmenuje Svařený sáně. Zde se prodává svařené víno a z něj se financují koncerty a divadelní představení. Díky těmto dvěma aktivitám se

11

PODZEMÍ SLOV

Podobně je to s dvojicí slov světlice a sednice. Obě značí nějakou místnost, avšak protože význam původního slova světlice (tj. „místo, kde se svítí, kde je světlo“) přestal být pro lidi zřetelný, přetvořili si slovo tak, aby si jeho původ dokázali racionálně vysvětlit – vznikla tak sednice (tj. „místo, kde se sedí“). Anebo staročeské slovo povraz se postupem času proměnilo na provaz – důvod je jasný: lidé si formu slova přetvořili tak, aby z ní bylo jasné, že označovaná věc souvisí s vázáním.

Nemusí však jít vždy o viditelnou změnu tvaru daného slova, občas se lidová etymologie projeví „pouhým“ mylným obecným povědomím o slově. Tak třeba slovo peklo. Spousta lidí si myslí, že toto slovo souvisí se slovem péci, protože se v pekle hříšníci pečou. Avšak není tomu tak. Peklo etymologicky souvisí s německým Pech (= smůla, dehet), a to na základě starého náboženského přesvědčení, že v pekle jsou hříšníci mučeni v horoucí smůle.

Příklady lidové etymologie nemusíme hledat jen ve starobylých legendách. Jeden najdeme i v takovém cheesburgeru. Toto slovo bylo odvozeno od slova hamburger, a to však na základě mylné představy o jeho etymo-

logii. Vžitá představa říká, že první část slova (ham) označuje šunku. Výměnou šunky za sýr (chees) tak vzniklo označení pro sýrový burger. To vše bez ohledu na to, že ve skutečnosti bylo slovo hamburger odvozeno od jména města Hamburg.

Lidovou etymologii najdeme i třeba v díle Mistra Jana Husa, který mylně vyložil slovo svatba. Hus jej označil za složeninu (sva + dba) a domníval se, že významem slova je „jsme dva“. Ve skutečnosti pochází slovo svatba z praslovanského základu svatý.

Se lží zvanou lidová etymologie je třeba počítat, neboť v jazyce tento jev zkrátka existuje, existovat bude a tu a tam má na vývoj jazyka nezanedbatelný vliv. Občas se přitom takové mýlky dopustí i někdo učený, někdo, od něž bychom to nečekali. Jedinou obranou proti lidové etymologii je zřejmě etymologie vědecká, tedy ta skutečná a pravdivá.

A ono je to koneckonců nejspíš velmi podobné i se lží jako takovou.

Jakub Marek

20

Etymologie a lež

Naše jazykové expozé dnes bude mířit do vod etymologie.

Etymologie je jazykovědný obor, který se zabývá původem a následným vývojem slov. Etymology zajímá, kdy a v jakých souvislostech se zkoumané slovo poprvé objevilo, jak jej bylo posléze užíváno, jak se v průběhu historie měnily jeho významy apod. Nejvýznamnějším výstupem etymologických výzkumů jsou pak etymologické slovníky, v nichž se čtenář dozví, jak jednotlivá slova vznikla a jakou mají historii. Z českých etymologů zmiňme alespoň toho nejvýznamnějšího, Václava Machka. Ze současných badatelů můžeme vedle něj postavit ještě Jiřího Rejzka, jehož modernější Český etymologický slovník je pro dnešního čtenáře také zajímavý.

V Rejzkově slovníku se třeba namátkou dozvíme, že slovo červený vzniklo od slova červ, neboť červené barvivo se kdysi získávalo ze speciálního druhu červů.

I v oboru etymologie je

však tu a tam nutno počítat s jistou lží. Někdy si totiž lidé vykládají původ slova sami, a to bez ohledu na nějaký odborný etymologický výzkum. Nenaehlédnou do etymologického slovníku a často dokonce o dané věci nevědí vůbec nic. Tomuto problému se říká „lidová etymologie“. Stačí, že se jedno slovo svým tvarem podobá slovu jinému, lidé si začnou myslet, že právě proto má tohle slovo takový tvar, jaký má, a lidová etymologie je na světě.

Pro lepší představu si vezměme třeba slovo rozinka. To má svůj původ v německém Rosine, avšak v českém slově rozinka máme tendenci hledat i slovo hrozen. Ačkoliv slovo bylo skutečně přejato z němčiny a počáteční H zde tedy opravdu není opodstatněné, dnes je v češtině spisovný tvar rozinka, ale i hrozinka. Je tomu tak právě díky lidové etymologii – lidé si mysleli, že rozinka vznikla ze slova hrozen, a tak si k ní přidali písmeno H, aby ji těm hroznům více přiblížili. A protože se tento tvar ujal a začal hojně užívat, je dnes také spisovným.

19

seznámili organizátoři obou počinů a z jejich spolupráce vznikla PechaKucha Night (PKN) Humpolec.

Již od začátku si dramaturgové nebyli jisti, zda by v Humpolci mohl být dlouhodobě udržitelný obsah zaměřený převážně na architekturu, design a umění. Proto se rozhodli otevřít večer všem, kteří dělají aktivitu hodnou zmínky a kteří jsou schopni tuto aktivitu popsat v nastaveném formátu. Po prvním dílu večera se ukázalo, že právě různorodý obsah návštěvníky bavil a snad se stal i přidanou hodnotou PKN Humpolec. Součástí každého večera je i afterparty, která dává prostor potkat se s prezentujícími lidmi a možnost popovídat si o tématu hlouběji.

Co dál?

PKN Humpolec má ambici být pravidelnou a významnou událostí města. Večery budou pořádány čtyřikrát do roka. Dva na jaře a dva na podzim. To jest v době mezi dvěma shora zmíněnými aktivitami obou pořadatelů.

Pokud si PKN najde svoje pravidelné návštěvníky, mohla by kromě prezentace rozličných lidí také prezentovat rozličné prostory města. Nicméně na příští PKN, která se bude konat 20. 5. od 20:20, se opět potkáme v humpoleckém kině. Bar bude otevřen již od 19:30, aby se mohli návštěvníci naladit do toho správného PechaKucha modu.

Milan Vaněček

PechaKucha Night™
HUMPOLEC

10

ZA HUMNY

Cesta Pejráků do Gruzie: Zápisky z deníku II.

(pokračování z minulého čísla PO)

První den ráno přišel první zážitek s chozením na velkou v přírodě. Pak jsme se asi dvě hodiny balili na cestu a předávali věci v krosně podle četnosti použití. Vyrazili jsme směr další vesnice (Dartlo). Byli jsme trochu zmatení a nevěděli kudy jít. Tak jsme to prostě riskli. Před velkým kopcem jsme našli potůček a naplnili lahve vodou a dali jsme do ní Tang. Když jsme kopec vyšli, měli jsme krásný pohled na hrad v Omalu.

Na kopci jsme si odpočinuli a hráli karty. Honza četl o malinách, a když se okolo sebe pořádně rozhlédl, maliny byly všude okolo něj. Po ujití dalších 200 m jsme potkali Milana z Dechtář (blízko Pelhřimova). Poznali jsme ho podle jeho motorky, kterou jsme viděli předcházející den. Vyprávěl nám, že se vydal na jízdu skrz Rusko a při té příležitosti nás pozval na přednášku, kterou bude mít, až přijede. Vyměnili jsme si na sebe kontakty a rozloučili jsme se. Těsně před tím, než jsme vešli do Dartla, jsme se umyli ve vodopádu.

V Dartlu jsme dali dva škopky, místní hodně slaný sýr s chlebem a litránek vína s sebou. Míra koupil Kátě

(přítelkyni) papuče. Prvně jí chtěl koupit pánské, ale místní znalkyně módy mu pro přítelkyni doporučila raději dámské. Došli jsme kousek za Dartlo a tam jsme postavili stan, vypili víno a taky dvě vodky. K večeři jsme si dali Travelfood. Míra měl kuře na kari a Honza těstoviny s olivami.

Ráno jsme se sbalili o trochu rychleji a vyrazili směr Česo. Honza ten den měl pro změnu své hodobožové sandále a Míra na tvrdáka horskou obuv. Ten den jsme se brodili s krávama přes řeku a oběma nateklo do bot. Honzovi to hned vyteklo a Mírovi až večer. Cestou jsme potkali dva pastevece s ovceci a smečkou psů. Průchod okolo nich byl v pohodě. Ovšem psi se rozhodli nás pronásledovat. Začali vrčet a pomalu se okolo nás rozprostírat. Zaujali jsme bojový postoj, hole před sebe a snažili jsme jimi imitovat vrtulník. Pomalu jsme ustupovali, ale stále jsme měli war face. Potom si je místní pískač zavolal k sobě. Měli jsme docela štěstí. Konečně jsme po tomto incidentu došli do Česa. Tam se nám vybil foťák a Honza se ho neúspěšně snažil nabít přes powerbanku. Tak Míra hrdinsky vytáhl mobil a pokračovalo se dále do další vesnice jménem Parmasma.

ZA HUMNY

plastovou lžičku (při míchání se mu začala zmenšovat, poté ji musel znovu narovnat, a tak od té doby jedl dvakrát pomaleji než Míra). U jídla jsme znovu prožívali jízdu na pick-upu. Dopili jsme náš poslední chlast – Myslivce s instantním grapefruitem. A šli jsme spát.

Ráno jsme měli kaši. Potom jsme si četli noviny a knížku, vydali jsme se prozkoumat Šatili a koupili jsme litr čači. Nalévala nám ho taková etno holka, v Šatili je totiž všechno etno – počínaje etno hotelem. Potom jsme se vrátili nazpátek ke stanu a relaxovali. Hráli jsme, kdo postaví větší věž z kamene, a Míra vyhrál. V tom příběhli Francouzky a řekli nám, že si můžeme předplatit maršutku. To jsme udělali. Stálo nás to 20 lari.

Večer jsme hráli karty. Kdo prohrál, musel pít. No, opili jsme se oba. Nikomu čača vůbec nechutnala. Pak přišli Rusáci a pozvali nás i Francouzky na čaj. Naštěstí jsme nemuseli moc konverzovat. Když se stmívalo, přirřítli se tři Šeši od Kolína. Ráno Honza i Míra poprvé srali na tureckých záchodcích. Oba z toho máme hrůzu. Dali jsme si písmenkovou polívku, která ani jednomu nejela, pobalili věci a šli čekat na maršutku.

Pokračování příště...

Honza Nehyba a Míra Jonáš

13

18

ZA HUMNY

Nebyl by to pěkný den, kdyby se zase Míra nezabořil do absolutních sraček. Honza se mu vysmál a asi po deseti minutách mu šel na pomoc.

Šli jsme okolo čtyř chalup a mysleli jsme si, že je to město, byla tam i maršutka, tak indicie vedly k tomuto mínění. Šli jsme dále po cestě, která už byla pro auta. Spíše pro jeepy, přebrodili jsme řeku s jedním divákem, a to starým dědkem v žigulíku. Popošli jsme kilák a našli studánku, kde jsme doplnili zásoby vody. Kousek za studánkou měli základničku vojáci – tam jsme se museli zapsat. Pak jsme pokračovali do Šatili. Tam jsme si vylezli půl kopce s krosnami. Pak se to už dále s nimi nedalo a pokračovali jsme bez nich, pouze s doklady a penězi u sebe. Vylezli jsme až na vrchol, kde již byla parta z Lotyšska, mezi nimi byl dokonce jeden slepec. Nahoře jsme udělali pěkné fotky a pomalu jsme se vydali směrem dolů, abychom našli quest-house a dali si tam pivo.

Ten jsme ovšem nenašli, a tak jsme šli hledat místo ke kempování. Bylo nám divné, že v Šatili není quest-house a ani žádný obchod. Protože tam podle našich informací být měl. Honzu napadlo, jestli nejsme v nějakém Dolním Šatili, začali jsme o tom diskutovat, Honza vytáhl fotku

Šatili a vůbec to nevypadlo jako to Šatili, kde jsme. Míra poprvé zapnul GPS a ta nám ukázala, že jsme v Mutzo, kterým jsme podle našeho dosavadního mínění už dávno prošli. Bylo půl páté a my jsme stále nebyli v cíli, i když jsme si to půl dne už mysleli. Tak jsme se vydali dál. Teď už jistě do Šatili.

Čekalo před námi ještě 13,5 km, asi po dvou kilometrech jsme potkali auto, co jelo proti nám, lidé v něm se ptali, jak daleko je to do Mutso. My už zkušením terénem jsme vyhrkli, že dva kilometry, a pokračovali jsme dále. Asi za kilometr naše známé auto jelo nazpátek, zastavilo a nabídlo nám svezení. To jsme byli rádi. Jednalo se o pick-up, naskákali jsme dozadu na korbu, naházeli brašny a vyrazili na deset nejdrsnějších kilometrů, co na pick-upu můžeš zažít, byla to hrozná čurina.

Cestou jsme nabrali ještě jednoho divného týpka, co si do podpaží asi strkal ryby (smrděl, až se Mírovi ohýbal nos). V Šatili jsme vyskočili a šli do krámu, kde skoro nic neměli: jen poslední tři Coca-Coly, limonádu a karton Aster. Každý jsme si koupili vychlazenou kolu a Honza Astry bez filtru. Postavili jsme stan, uvařili houbové těstoviny a Honza zmařil

ZA HUMNY

Cestou nám došla voda a my nemohli najít další potok (podle Honzy vřídlo). Naštěstí jsme potkali stádo krav, u kterého se nacházel potůček. Do Parsmy vedl ukrutně strmý kopec, v půlce jsme snědli sušenku Corny a pokračovali vzhůru. Prošli jsme si vesnici, udělali fotky žaludků a stažených kůží nejspíš z ovcí a šli hledat chleba. S pomocí slovníku jsme našli místní chlebovou dealerku. Koupili plnou igelitku chleba, rajčata, litr a půl vína, zdarma jsme dostali papriky – asi proto, že jí bylo hloupé, jakou cenu si za to ostatní řekla (25 lari).

Poté jsme traverzovali kolem řeky. Honza v sandálech a s igelitkou v ruce, protože se bál, že Mírovi vypadne z batohu drahý chleba. Vypadal, jako když jde z nákupu z Kauflandu a imituje horolezectví. Vyčerpání z dnešního pochodu jsme došli pod vesničku Giravi. Plácli jsme sebou na zem a opalovali se. Míra hlavně krk, protože ho ještě neměl višňově červený, jak si vždy přál. Pod Giravi jsme postavili stan. Poté jsme našli nejbližší potůček, ale měl jednu nevýhodu. Byl přes řeku. Tak jsme se svlékli do půl těla a s flaškami nad hlavou jsme ho broдили. Byl to fakt nářez, proud byl velice silný. Naštěstí ani jednoho nestrhl. Začali jsme vařit fazole s paprikami a rajčaty,

udělali jsme toho snad pro čtyři lidi. Tuhle nálož jsme snědli za minutku s půl bochníkem chleba a totálně jsme se přejedli. Až na zvracení nám bylo. Šli jsme do stanu spát, víc jsme nedokázali.

Spali jsme asi čtrnáct hodin, Míra kvůli Honzovu chrápání o půl hodiny méně. Ráno jsme si dali kulajdu a vyrazili směr vojenská stanice. Zde nám zkontrolovali doklady, vystavili povolení ke vstupu na čečenské hranice a poradili s cestou do Šatili. Vylezli jsme směrem k hradu a poté jsme po levé straně řeky traverzovali. Míra šel vyšší pěšinou než Honza, to se mu vymstilo. Zabořil se totiž v hovnech. Asi o dva kilometry dál ale našel Míra suprový potůček, kde si umyl boty a nohy. Honza si nad ním mezitím napustil vodu. Za další půl kilometr jsme procházeli opuštěnou vesnicí, kde začalo krápat. O nespočet kroků dále přestalo, tak jsme snědli müsli, Míra udělal pozdrav slunci (mrakům). V tom se rozpršelo, tak jsme pokračovali dále.

Cestou jsme ještě míjeli salaš, kde dva týpci stříhali ovce. Ptali se, odkud jsme, a Míra pohotově zareagoval, že ze Šatili. Hned se opravil na Československo. Ovšem Gruzíнец se nenechal nachytat a ptal se, zda Česko nebo Slovensko. Míra hrdě hlásil: „Česko, strejdo, Česko“.

ZA HUMNY

Hned za kopcem jsme potkali vojáky s Ruskou, kterou vezli na koni. O pár metrů dále jejího přítele, který za nimi utíkal. Dal nám radu, že nás čeká šest toulavých psů a že se nemáme bát je mlátit. Tak jsme si dali přestávku, tasili hůlky a vyrazili do boje. Nakonec na nás štěkali jen z velké dálky, takže se žádný boj nekonal. O pár metrů dále jsme potkali hluchého dědka, co luštil křížovky. Potom jsme potkali prázdnou salaš, tak jsme ji vyfotili. U další salaše nás napadla fena se štěnětem. Míra si vzal nasranou fenu a Honza se zatím mazlil se štěnětem. Potom Mírovi přišel na pomoc. Nejhorší situace byla, když fena byla nad námi na skále a vypadalo to, že na nás skočí, rychle jsme se vzdalovali, chvíli nás pronásledovala, poté to vzdala.

Následně jsme šli podél řeky, stoupali jsme asi tak kilometr. Byli jsme vyřízení, ale nemohli jsme postavit stan, protože jsme neměli vodu ani rovinu. O kilometr dále jsme našli vodu, ale rovina stále nikde. Potom jsme totálně vyčerpaní šli tři kilometry po horských hřebenech, než jsme došli do údolí – zde jsme už tábořili. Dali jsme si půlku Myslivce, chilli a česnek. V noci byla hodně velká zima, ale ne tak tak velká, abychom se tulili. Honza si zahříval ruce mezi nohama.

Ráno jsme si udělali kafe a hrachovou polívku. Potom jsme se vydali na cestu k sedlu okolo vojenské stanice, kde nám řekli, že jdeme špatně, a nasměrovali nás na Šatili. Ušli jsme pár kroků k řece a hned nám nateklo do bot a za pět minut při přelézání řeky znovu. Pak jsme vyšli nakonec nad řeku a půl hodiny sušili boty. Stejně jsme hovno usušili, a tak jsme se vydali v mokré obuvi na cestu. Asi tak za dvě hodiny jsme došli pod sedlo. Míra cestou stačil zase šlápnout do hoven. Nikoho už to ale nepřekvapilo.

Pod sedlem byl brod, kde jsme si namočili obuv již potřetí, dali jsme si müsli a vyrazili do sedla. První třetina byla v pohodě, v druhé přituhovalo a ve třetí jsme dělali každých 20 m přestávku. Míra to přirovnal k tomu, když lezeš na půdu k babičce s krosnou. No prostě voser. Pod vrcholkem jsme snědli celé balení hroznového cukru, které nám krátkodobě pomohlo, ale večer se nám z toho chtělo blejt. Ale vyšli jsme do sedla a kochali se krajinou. Honza brečel, že je mu zima, Míra uviděl lidi. Dokonce lidi a kola. A oboje se snažilo dostat nahoru. Byli to cyklisti z Moldávie, dali jsme jednomu napít, druhému Míra pomáhal s kolem a cyklista se při tom stačil vyřadit.

15

ZA HUMNY

Asi za hodinu jsme sestoupili na druhou stranu sedla, nabrali vodu a uvařili travel-food, i když jsme celý den básnili o bramborové kaši s fazolemi. Bylo to prostě rychlé a my byli unavení. Jedli jsme to mimořádně ve stanu. Navlékli jsme si na sebe většinu oblečení. Honza dvoje ponožky, dvoje kalhoty, mikinu, tričko a bundu, Míra tričko, mikinu, bundu, podvlékačky, kalhoty, ušanku a lyžařské ponožky – a šli jsme spát, bylo to mírně z kopce, tak jsme celou noc klouzali dolů, ale aspoň nám bylo teplo.

Ráno jsme uvařili sýrovou polívku z pytlíku a dali do ní taveňák. Mezitím cyklisté z Lotyšska pobalili stany a vydali se znovu do sedla, kde na ně nahoře čekala jejich kola. Než jsme se pobalili my, potkali jsme dvě holky, co šly stejným směrem. Honza se s nimi bavil dost stroze, viděl holku po hodně dnech, a tak se styděl. Vydali jsme se dále a za dva kilometry jsme potkali vojáky, ti uměli dobře anglicky, legitimovali jsme se u nich, Míra prohodil fór a šli jsme dál. Cestou jsme předběhli holky, co odpočívaly a pozorovaly přírodu. Podle nás jsme šli nejlepší část cesty, asi to bylo tím, že to připomínalo české louky, šlo se velice pohodlně.

Když louky skončily, potkali jsme dva Gruzínce. Chtěli si od nás poslat SMS – až dojdeme do Šatili, že ji máme odeslat. Potom jsme scházeli brutální kopec, v jehož půlce jsme dali sušenku,

udělali instantní ice-tea a pokračovali směrem dolů. Pozoruhodné je, že Honza to klesání zvládl v sandálech. Když jsme byli skoro pod kopcem, začalo pršet, a tak jsme se rozhodovali, zda pokračovat, či rozbalit stan a zůstat. Ještě pod kopcem jsme našli spícího vojáka, proběhli jsme okolo něj jako myšky a asi 50 metrů od něj jsme rozložili stan. Hodně foukalo, a tak jsme museli přidržovat tyčky od stanu. Z dlouhé chvíle jsme pili ouzo a vodku. Naše skoro poslední zásoby chlastu. Když přestalo pršet (asi po dvou hodinách), Míra šel pro vodu a potkal velice zajímavou rodinku. Opilého tátu, dvě děti a matku. Byla to švanda je pozorovat. Uvařili jsme sójové maso s bramborovou kaší, Míra si dal tuňáka a strašně jsme se přejedli, ale bylo nám hezky a hned jsme usnuli.

Ráno jsme si dali čaj a kafe, umyli prdele, nohy a hlavy v řece (bylo to velmi osvěžující), a když jsme snídali ovesnou kaši, viděli jsme ženu, která naháněla stádo krav přes řeku. Krávy mlátily hlavu nehlava. Tak jsme radši snědli snídani a pokračovali dál v cestě. Vydali jsme se podél řeky. Nechtěli jsme brodit, a tak jsme traverzovali okolo ní. Dokonce se Honza rozhodl, že zdolá takový „Mount Everest“ nad zdejší řekou, a nedal si to vymluvit, až se nakonec dostal do úzkých, a pod ním bylo 50 m sráz a nešlo to dále. Konečně Míru poslechl, vydali jsme se nazpět a našli lepší a lehčí cestu.

16